

maa jeg sige, for den afgaaede Formand i Sundhedsstyrelsen. Dr. Muus havde slet ikke den Mening, de Herrer nu have, om Morfinister. Det er Sandheden, det ved det ærede Medlem akkurat lige saa godt som jeg. Dr. Muus saa anderledes paa den Ting, og det være sagt uden Spor af Forklejnelse. Endelig have jo de Læger, her er Tale om, ogsaa været kendte i Forvejen. Dr. Muus har været Kollega med Dr. A og Dr. B i 1½ eller 2 Aar paa et Tidspunkt, hvor de i alt Fald ikke vare en Smule bedre end nu. Naar det ærede Medlem fra Ringsted talte om, at Karantæneanstalten var en Afvænningsanstalt for Morfinister og Alkoholister, har der maaske været en lille Smule i det i Begyndelsen af Halvfemsene. Men Dr. Muus har selv været Kollega med dem, og han kunde, da det ærede Medlem var Justitsminister, have gjort ham opmærksom paa, at der sad nogle Læger af den Slags.

Sundhedsstyrelsen har i denne Sag givet mig snart een, snart en anden Erklæring, og jeg synes, det er rigtigt, hvad der skrives i „Ugeskrift for Læger“ Side 242: „Og nu Sundhedsstyrelsen? Denne overordnede Forsamling, der skal være en Betyggelse baade overfor Læger og Befolkningen for, at Sundhedsvæsenet styres forsvareligt, og som dertil først og fremmest behøver Lægestandens Tillid, den gaar uden videre Professor Røvsings Ærinde og anbefaler, at der paa Grundlag af disse intetsigende Klager skal indledes Undersøgelse mod Stadslæge Hoff og politimæssig Undersøgelse af de paagældende Lægers Forhold! Kan man karakterisere dette mildere, end vi have gjort?“ Et andet Sted, Side 387, hedder det: „Vi have nu i denne Sag oplevet følgende: Forfølgelse af Kolleger gennem Klager, Angiverier og Mistænkeliggørelse af hele Lægestanden for at komme Trediemand til Livs; Kasten Smuds paa dem, der ikke ville være med hertil, eller som have kritiseret denne uværdige Kampmaade; Misbrug af private Samtaler. Hvor langt skulle vi nu endnu ned?“ Det er Lægernes eget Tidsskrift, der skriver saaledes. Og om det ærede Medlem skriver det Side 313, hvor det citerer hans Udtalelser om Morfinisme, følgende: „Hvis det ikke er at affasse sin Opfattelse efter Lejligheden, saa vide vi ikke, hvordan det skal betegnes“.

Men lad det gaa, det maa det høje Ting om, naar det foregaar her i Tinget. Men naar man kommer til det, at man foretager Indstilling paa Embedsvegne om

at afskedige Læger fra deres Stilling, maa man, siger jeg, ikke paa nogen Maade lempe sin Opfattelse efter Omstændighederne og navnlig ikke søge at faa 3 Læger afskedigede i Haab om derved at kunne skade Etatsraad Hoff. Og det maa ikke glemmes, at den Gang denne Strid begyndte, skrev netop en af Sundhedsstyrelsens egne Konsulenter i en Kronik i „Politiken“, saaledes som jeg citerede sidste Gang, baade hvad Formaålet med denne Aktion var og om det forsmædelige i Aktionen. Jeg synes derfor, at Sundhedsstyrelsen skulde passe paa — videre skal jeg ikke beskæftige mig dermed her. Hvad Resultatet vil blive, om disse Læger blive afskedigede eller ej, kan ingen sige i Øjeblikket. Justitsministeriet har endnu ikke taget sin Position, men har svaret Sundhedsstyrelsen, at vi vente, indtil vi faa den endelige Indstilling fra den, og det, synes jeg, er den eneste korrekte Stilling at indtage. Det er 1½ Maaned siden, og endnu have vi ikke faaet den; men den kommer forhaabentlig en Gang.

Naar saa det ærede Medlem fra Ringsted saa stærkt hævder, at jeg her skal anvende Politiundersøgelse, altsaa først og fremmest — saaledes som Spørgsmaalet er rettet til mig — til Oplysning af den Sag, der skulde anlægges i Henhold til Lov af 30. April 1909, § 7, ved det ærede Medlem, at der staar udtrykkelig, at det skal ske i den civile Retsplejes Form, det ærede Medlem ved, at det er en Ting, der udtrykkelig har været drøftet i Medicinalkommissionen, og hvis jeg ikke tager meget fejl, vare Læger og Jurister enige om, at man ikke vilde have disse Politiundersøgelser mod Læger. Og jeg ved, at den ledende og ansete Jurist, som sidder der (Goos), med Bestemthed har hævdet, at det ikke skal gaa ind under Kriminalprocessens Form, thi det drejer sig ikke om nogen Forbrydelse. Og jeg er sikker paa, at Dr. Muus har samme Opfattelse paa dette Omraade, og lige saa sikker er jeg paa, at Lægestanden i Almindelighed er af denne Anskuelse. Jeg skulde bare begynde med Politiundersøgelse af Læger, saaledes som Sundhedsstyrelsen vil have, ved at indstævne dem for Retten, ved at anvende Spioner og alt saadant! Saa skulde vi høre et Ramaskrig fra Lægestanden, og denne Gang et fuldt berettiget Ramaskrig. Naar det ærede Medlem gør gældende, at her kan anvendes Politiundersøgelse, fordi disse Læger tillige ere Embedsmænd, vil jeg sige, at for de tos Vedkommende, der ere ansatte i Københavns Kommune, har jeg